

Pokusili jsme se právě rozkrýt, jakou že to úlohu hrál kůň v naší dávné i nedávné minulosti. Že to byla role značná, tím jsme si byli jisti již před začátkem samotné práce a nepochybujeme, že by se našlo jen málo těch, jež by s takto vágním konstatováním nesouhlasili. Co přesně pak tento úzký vztah koně a člověka zahrnoval, jsme se pak snažili vylíčit v této práci.

Zejména ve třetím oddíle pojímajícím koně z mytologického hlediska jsme opakovaně hovořili o ambivalenci jeho symboliky. Tato ambivalence však platí i v daleko širším měřítku, neboť nelze ani jednu ze tří rovin pojetí koně, jak jsme je zde nastínili, vyzdvihnout jako dominantní. Kůň byl předmětem kultu a náležel proto bohům; a také lidem, jakožto nákladný a pozornost poutající sportovní / cestovní / válečný prostředek; a konečně byl rovněž těžce pracujícím tahounem a soumarem, s nímž se špatně zacházelo a jenž býval neúměrně přetěžován. Kůň byl hýčkán i tlučen, vyvyšován i zatracován, byl jezen z hladu i z důvodu náboženského ritu, obětován bohu i v boji, dopován a zneužíván i zákonem chráněn; a vlastně není ani divu, když byl zvířetem tak vzácným a zároveň tak běžným.

Tato „obyčejnost“ a všednost koně je však nyní ohrožena. Stejně jako vymírají etnika a spolu s jejich posledními žijícími představiteli i jejich jazyky, vymírají i původní, autochtonní plemena zvířat po celém světě, jehož rozmanitost se tak dále stírá. Přitom se jedná o plemena stará, jež jsou vzácnou připomínkou úsilí i šlechtitelského umění našich předků. Stejně tak se ztrácí naše povědomí o těchto koních.